

Weisz Gyuláné És Fia, Gyurika

[Weisz Gyuláné, szül. Weiszberger] Rózsi nagynéném a fiával, a hároméves Gyurikával.

1944 májusában csináltak három gettót. Az egyik az Óvoda téren, oda jöttek Rózsiék is, akiknek ki kellett költözniük a lakásból, a másik a Zsidó (Régiposta) utca, a harmadik a Pécskő utcai. Teltek a napjaink az Óvoda téren. A polgári iskolában pedig elkezdett működni a csendőrség. Oda bevitték a város gazdagabb polgárait, hogy mondják meg, hova ásták az aranyukat. Jöttek Rózsiért is. Három vagy négy napig volt bent. Tormás zsákba kötötték a fejét, hogy mondja meg, hol van az aranya. Az utolsó napon azt mondták, hogy addig verik a talpát, amíg meg nem mondja. Például a pásztoi Ábrahám Pál terménykereskedőnek úgy verték szét a talpát, hogy hordágyon hozták be az istállóba, mert többet nem tudott lábra állni. Akkor Rózsi elővette a Gyurika képét, és azt mondta, nézze, ez a gyerekem, nincs senkije, mert az apja kint van a fronton. Magának kell majd gondoskodnia róla, hogy ezt a gyereket valaki felnevelje. Nem tudom, hogy ez hatott-e, de visszavehette a cipőjét, és három nap múlva kiengedték. Amikor kijött, azt mondta, hogy Zsuzsi, nekünk végünk van. Én olyanokat tapasztaltam meg a csendőrségen, hogy elképzelni nem lehet. Ezt nem fogjuk túlélni. Auschwitzban rögtön a gázba vitték őket.